

I

De vampierbar van Shreveport ging vanavond niet op de normale tijd open. Ik was iets aan de late kant en zou automatisch bij de bezoekersingang zijn uitgestapt als mijn blik niet was gevallen op een wit stuk karton naast de deur waarop in rode gotische letters stond: ONS PERSONEEL STAAT VANAVOND OM ACHT UUR KLAAR OM U MET EEN FIJN HAPJE TE VERWELKOMEN. EXCUSES VOOR HET ONGEMAK. Getekend: 'De bedrijfsleiding van Fangtasia.'

In de derde week van september was het al vroeg donker, en de rode neonletters met FANGTASIA staken fel af tegen de bijna inktzwarte hemel. Ik bleef nog even bij de auto staan om te genieten van de zachte avondlucht en de vage, droge geur van vampiers die rond de club hing. Vervolgens reed ik naar de achterkant en parkeerde naast een stuk of wat auto's die bij de personeelsingang stonden. Ik was niet eens zoveel

te laat, maar zo te zien was iedereen al aanwezig voor de vergadering. Ik klopte op de deur.

Het duurde even en ik stond op het punt om nog een keer te kloppen, toen Pam, Erics onderbevelhebber, opendeed. Pam werkte in de bar, maar ze behartigde ook een aantal andere dingen in Erics nogal uiteenlopende zakelijke ondernemingen. De vampiers waren bijna vier jaar geleden in de openbaarheid getreden en hadden zich van hun beste kant laten zien, maar toch deden ze nog steeds uiterst geheimzinnig over de manier waarop ze aan hun geld kwamen. Ik vroeg me wel eens af hoeveel de ondoden in Amerika eigenlijk bezaten. Eric, de eigenaar van Fangtasia, was in ieder geval typisch een vampier die zo min mogelijk van zichzelf prijsgaf. In zijn lange, lange bestaan, was dat ook wel nodig geweest.

‘Kom binnen, mijn telepathische vriendin,’ zei Pam met een zwierig gebaar. Ze was in werktenu: een ragdun zwart gewaad met een sleep. Dat was de outfit die de toeristen die de bar bezochten nu eenmaal van een vrouwelijke vampier verwachtten. (Pams persoonlijke voorkeur ging meer in de richting van pastelkleurige truitjes en vestjes.) Pam had het blondste, steilste haar dat je je maar kunt voorstellen; kortom, een etherische en lieflijke verschijning, maar wel met een dodelijk kantje. En dat dodelijke kantje was nou net iets waar je rekening mee moest houden.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ik belangstellend.

‘Het kan niet beter,’ zei ze. ‘Eric is echt een juweel.’

Eric Northman, de vampiersheriff van Gebied Vijf, had Pam vampier gemaakt en ze was zowel gedwongen als genegen hem te gehoorzamen. Dat hoorde nu eenmaal bij je bestaan als ondode: je moest dansen naar de pijpen van je maker. Maar Pam had me meer dan eens verteld dat Eric een prima baas was en dat hij haar in vrijwel alles gewoon haar gang liet gaan. Zo woonde ze bijvoorbeeld in Minnesota tot-

dat Eric Fangtasia had gekocht en haar bij zich had geroepen om hem te helpen de tent te beheren.

Gebied Vijf besloeg het grootste deel van Noordwest-Louisiana en gold tot een maand geleden nog als het economisch zwakste deel van de staat. Maar sinds orkaan Katrina waren in Louisiana de machtsverhoudingen dramatisch verschoven, zeker binnen de vampiergemeenschap.

‘Hoe gaat het met die verrukkelijke broer van je, Sookie? En je vorm veranderende baas?’ vroeg Pam.

‘Mijn verrukkelijke broer lult de hele tijd over trouwen, net als iedereen in Bon Temps,’ antwoordde ik.

‘Het klinkt alsof je niet lekker in je vel zit.’ Pam hield haar hoofd een beetje schuin en bekeek me als een kat die op een muis loert.

‘Een heel klein beetje misschien.’

‘Je moet zorgen dat je iets omhanden hebt, dan heb je geen tijd om te piekeren.’

Pam was dol op de krantenrubrieken waarin vragen van lezers werden beantwoord. Veel vampiers volgden die columns dagelijks. Hun oplossingen voor sommige problemen van de lezertjes waren vaak om te gillen. Maar dan ook letterlijk. Pam had me al een keer op het hart gedrukt dat ik me niets tegen mijn zin moest laten opdringen en dat ik mijn vrienden zorgvuldiger moest uitkiezen. Een vampier die me op het emotioneel-persoonlijke vlak van advies diende.

‘Ik heb het hartstikke druk. Ik ben aan het werk, ik heb nog steeds mijn huisgenootje uit New Orleans en morgen ga ik naar een bruids-*shower*. Niet die van Jason en Crystal, maar van een ander stelletje.’

Pam bleef met gefronste wenkbrauwen voor de deur van Erics kantoor staan. Blijkbaar moest ze even nadenken over wat ik had gezegd. ‘Ik kan er niet zo een-twee-drie opkomen wat een bruids-*shower* is, maar ik heb er wel eens van gehoord.’ Haar gezicht klaarde op. ‘Aha. *Showergel*, douche,

iets met water? Gaan ze soms trouwen in een badkamer? Nee, wacht even, ik ken die term. In de vragenrubriek stond ooit een brief van een vrouw die klaagde dat ze geen bedankje had gekregen voor een groot shower-cadeau. Krijgen ze eh... cadeaus?’

‘Helemaal goed. Een shower is een feestje voor iemand die gaat trouwen. Soms is de aanstaande echtgenoot ook aanwezig, maar meestal gaat het alleen om de bruid. Er komen uitsluitend vrouwen en iedereen brengt een cadeau mee. De bedoeling is dat het jonge paar van start kan gaan met alles wat ze nodig hebben. Iets dergelijks doen we ook wanneer iemand een baby krijgt. Maar dan heet het natuurlijk een baby-shower.’

‘Baby-shower,’ herhaalde Pam. Haar glimlach had iets kils en de krulling van haar lippen bezorgde me kippenvel. ‘Leuke benaming,’ zei ze. Ze klopte op de deur van Erics kantoor en deed hem open. ‘Eric, misschien wordt een van onze serveersters wel een keer zwanger, dan kunnen we naar een baby-shower!’

‘Dat zou ik wel eens willen meemaken,’ zei Eric. Hij keek met zijn goudblond gelokte hoofd op van de papieren op zijn bureau. De sheriff zag me staan, schonk me een ijzige blik en besloot me verder te negeren. Eric en ik hadden een probleem.

Hoewel de kamer vol zat met personen die zijn aandacht verlangden, legde hij zijn pen neer, stond op en strekte zijn geweldige, lange lijf. Vast wel om mij een plezier te doen. Zoals gewoonlijk droeg Eric een strakke spijkerbroek en een zwart Fangtasia t-shirt met de witte gestileerde hoektanden die het handelsmerk van de bar waren. Over de witte punten stond met rode, zwierige letters ‘Fangtasia’, in dezelfde stijl als het neonbord bij de deur. Als Eric zich zou omdraaien, kon je de tekst lezen: DE BAR MET EEN BITE. Ik had zo’n shirt van Pam gekregen toen Fangtasia met een marketingcampagne van start ging.

Het shirt stond Eric geweldig en ik herinnerde me maar al te goed wat daaronder zat.

Met moeite rukte ik mijn blik van hem los en keek om me heen. In de kleine ruimte waren nogal wat andere vampiers aanwezig, maar omdat ze er zo doodstil en zwijgend bij zaten, moest je twee keer kijken voordat ze je opvielen. Clancy de barmanager had zich een van de twee stoelen voor bezoek bij Eric's bureau toegeëigend. Hoewel Clancy de Heksenoorlog van vorig jaar op het nippertje had overleefd, was hij er niet ongeschonden vanaf gekomen. De heksen hadden hem zoveel bloed afgetapt dat hij er bijna was geweest. Tegen de tijd dat Eric hem op het spoor was gekomen door zijn geur te volgen naar een begraafplaats in Shreveport, was Clancy op een bloedbuisje na dood. Tijdens zijn lange herstelperiode was deze roodharige vampier behoorlijk verbitterd geraakt. Hij grijnsde naar me en liet de punten van zijn hoektanden zien. 'Kom maar bij me op schoot zitten, Sookie,' zei hij, en hij gaf een klapje op zijn dijen.

Ik grijnsde terug, maar niet van harte. 'Nee, bedankt, Clancy,' zei ik beleefd. Clancy's geflirt had altijd al iets onheilsPELLENDS, maar nu helemaal. Hij was een van de vampiers met wie ik liever niet alleen was. Ook al was hij een prima barmanager en had hij nog nooit een vinger naar me uitgestoken, toch zorgde hij er altijd voor dat er bij mij een alarmbelletje ging rinkelen. Ik kan de gedachten van vampiers niet lezen – daarom vond ik het ook zo'n verademing om met ze om te gaan – maar zodra ik die waarschuwing hoorde, had ik graag even in Clancy's hoofd kunnen kijken om te zien wat zich daar in afspeelde.

Felicia, het nieuwe barmeisje, zat op de bank, samen met Indira en Maxwell Lee. Met z'n drieën vormden ze een soort multiculti vampiersetje. Felicia was een zeer geslaagde mengeling van Afrikaans en blank en met haar één meter tachtig had ze heel wat fraais om te laten zien. Maxwell Lee was een

van de donkerste mannen die ik ooit had ontmoet en de kleine Indira was de dochter van Indiase immigranten.

Er waren nog vier andere mensen in het kantoor (voor het gemak zeg ik maar ‘mensen’) en alle vier bezorgden ze me een rotgevoel, hoewel in verschillende gradaties.

Een van hen negeerde ik volkomen. Ik nam een voorbeeld aan de Weers door hem te behandelen als iemand die uit mijn troep was verwijderd. Ik had hem afgezworen. Ik sprak zijn naam niet uit. Ik praatte niet tegen hem. Ik deed net alsof hij niet bestond. (We hebben het hier uiteraard over mijn ex, Bill Compton – hoewel hij voor mij natuurlijk lucht was.)

Naast hem stond Thalia tegen de muur geleund. Misschien was zij nog wel ouder dan Eric. Ze was net zo klein als Indira, heel erg bleek, in het bezit van een bos zwarte krullen, en waanzinnig onbeschoft.

Sommige mensen vonden dat tot mijn verbazing uitermate opwindend. Thalia had een groepje toegewijde bewonderaars die het echt te gek vonden als ze hun op haar bekakte toontje zei dat ze konden opsodemieteren. Ik was erachter gekomen dat ze zelfs een eigen website had, opgericht en onderhouden door haar fans. Moet je nagaan. Toen Pam hoorde dat Eric het goed vond dat Thalia in Shreveport kwam wonen, zei ze tegen me dat je net zo goed een onhandelbare pitbull in huis kon nemen. Pam had het maar niets gevonden.

Deze ondode burgers woonden allemaal in Gebied Vijf. Ze hadden stuk voor stuk een eed van trouw aan Eric moeten afleggen om hier onder zijn bescherming te mogen wonen en werken. Dus hadden ze de verplichting om zich een deel van hun tijd voor hem in te zetten, ook al werkten ze niet in de bar. Sinds Katrina waren er in Shreveport ook een paar nieuwe vampiers. Net zoals gewone mensen moesten ze toch ergens naartoe. Eric wist nog niet wat hij met de ondode vluchtelingen aan moest en had ze ook niet voor deze vergadering uitgenodigd.

Deze avond waren er twee gasten in Fangtasia, van wie één hoger in rang was dan Eric.

Andre was de persoonlijke bodyguard van Sophie-Anne Leclercq, de koningin van Louisiana die de wijk had genomen naar Baton Rouge. Andre zag er heel jong uit en leek net zestien met zijn babyhuidje en blonde, dikke haar. Hij bestond al heel lang, en de enige om wie hij zich bekommerde was Sophie-Anne, zijn maker en redster. Omdat hij vanavond niet voor bodyguard hoefde te spelen, droeg hij geen sabel, maar ik wist zeker dat Andre wel een of ander wapen bij zich had, zoals een mes of een pistool. Trouwens, Andre was van zichzelf al dodelijk genoeg, met of zonder wapen.

Andre stond net op het punt iets tegen me te zeggen toen er vanachter zijn stoel een zware stem klonk: 'Hé, Sookie.' Onze tweede gast, Jake Purifoy. Het kostte me moeite om niet meteen de kamer uit te rennen. Ik was niet goed snik. Andre was al erg genoeg, maar voor Jake zou ik echt gillend moeten weglopen. Ik knikte krampachtig naar de knappe jongeman die er nog steeds heel levend uitzag. Hij riep zowel een misselijkmakende angst als een gevoel van medelijden bij me op.

Jake, van oorsprong een Weer, was aangevallen door een vampier en bijna leeggezogen. Mijn nichtje Hadley (ook een vampier) had Jake nagenoeg levenloos aangetroffen en hem meegenomen. Je zou dit als een goede daad kunnen beschouwen, maar achteraf bleek dat niemand enige waardering kon opbrengen voor Hadleys grootmoedige gebaar. Ook Jake niet. Niemand had ooit meegemaakt dat een Weer in een vampier was veranderd. Weers koesterden een diep wantrouwen tegen vampiers, en dat was geheel wederzijds. Jake had het dus niet makkelijk in zijn niemandsland. De koningin had hem alleen maar in dienst genomen omdat niemand anders zich had aangeboden.

Ik was Jakes eerste vampier-snack. Blind van bloeddorst

was hij achter me aangegaan. Als aandenken had ik nog steeds een rood litteken op mijn arm.

Dit zou vast een heel gezellige avond worden.

‘Mevrouw Stackhouse,’ zei Andre. Hij stond op uit de tweede stoel voor Erics bureau en maakte een buiging. Dit was echt een eerbetoon en ik knapte er enigszins van op.

‘Meneer Andre,’ zei ik, en ik boog ook naar hem. Andre gebaarde hoffelijk naar zijn stoel, en omdat ik toch nergens anders kon zitten, nam ik zijn uitnodiging aan.

Clancy keek een beetje bescheten. Eigenlijk had hij me zijn stoel moeten aanbieden omdat hij een vampier van een lagere rang was. Andre had hem dat door zijn gebaar heel duidelijk laten merken. Ik moest echt mijn best doen niet te grijnzen.

‘Hoe is het met hare majesteit?’ informeerde ik op mijn beurt hoffelijk, in een poging net zo wellevend over te komen als Andre. Het zou overdreven zijn om te zeggen dat ik Sophie-Anne graag mocht, maar ik had wel respect voor haar.

‘Dat is een van de redenen waarom ik hier ben,’ zei hij. ‘Eric, kunnen we nu beginnen?’ Dit was volgens mij een lichte hint aan het adres van Eric om niet langer tijd te verspillen. Pam ging op haar hurken naast me op de grond zitten.

‘Goed, we zijn nu compleet. Ga je gang, Andre. Spot aan, licht uit, de tijd gaat nu in.’ Hij glimlachte om zijn eigen kwinkslag, ging zitten en legde zijn voeten op de rand van het bureau.

‘Jullie koningin verblijft in Baton Rouge, in het huis van de sheriff van Gebied Vier,’ wist Andre het gezelschap te melden. ‘Gervaise was zo vriendelijk om haar zijn gastvrijheid aan te bieden.’

Pam keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Als Gervaise haar niet in huis had genomen, was zijn kop er namelijk afgegaan.

‘Maar haar verblijf bij Gervaise is slechts een tijdelijke oplossing,’ ging Andre verder. ‘Sinds de ramp zijn we een aantal keren in New Orleans geweest. Ik zal jullie op de hoogte brengen van de staat waarin onze bezittingen verkeren.’

De vampiers bleven roerloos zitten, maar ik voelde dat ze een en al aandacht waren.

‘Het dak van het hoofdkwartier van de koningin is bijna geheel weggeslagen. Zodoende hebben de bovenste verdieping en de zolder enorme waterschade opgelopen. Bovendien is er nog een groot stuk dak van een ander huis naar binnen gestort, hetgeen een enorme hoeveelheid puin heeft veroorzaakt en gaten in de muren heeft geslagen. We zijn bezig de binnenkant droog te maken en hebben zolang het dak met blauw plastic afgedekt. Ik ben op zoek naar een aannemer die het dak onmiddellijk kan repareren. Tot dusver is me dat niet gelukt. Mocht een van jullie persoonlijk contact hebben met een mens die dit soort klussen opknapt, dan houd ik me aanbevolen. Op de benedenverdieping heeft het interieur ernstig te lijden gehad van binnenkomend water. Er is ook geplunderd.’

‘Misschien moet de koningin maar in Baton Rouge blijven. Gervaise kan vast zijn geluk niet op als ze permanent bij hem intrekt,’ merkte Clancy sarcastisch op.

Clancy had duidelijk zelfmoordneigingen.

‘Een delegatie autoriteiten uit New Orleans heeft onze koningin in Baton Rouge opgezocht en haar verzocht om naar de stad terug te keren,’ ging Andre onverstoorbaar verder, zonder acht op Clancy te slaan. ‘Deze mensen denken dat als de vampiers naar New Orleans teruggaan, het toerisme wel weer zal aantrekken.’ Andre keek Eric ijzig aan. ‘Inmiddels heeft de koningin met de vier overige sheriffs gesproken over de financiële consequenties die de restauratie van het gebouw in New Orleans met zich meebrengt.’

Eric knikte bijna onmerkbaar met zijn hoofd. Er viel geen

peil op te trekken wat hij ervan vond om te moeten opdraaien voor de reparaties van de koningin.

Sinds Anne Rice gelijk had gekregen dat vampiers echt bestonden, was New Orleans zowel voor vampiers als degenen die met hen omgingen echt de stad waar je moest zijn. Het was een soort Disneyland voor vampiers. Maar Katrina had daar een eind aan gemaakt. En dat was niet het enige gevolg. Ook Bon Temps voelde de naweeën van de orkaan. Ons stadje was nog steeds overspoeld door mensen die het zuiden waren ontvlucht.

‘En hoe zit het met het pretpark van de koningin?’ vroeg Eric. De koningin had een oud klooster aan de rand van het Garden District opgekocht waar zowel vamps als niet-vamps zich konden vermaken. Er stond weliswaar een muur omheen, maar omdat het landgoed op de monumentenlijst stond, mocht er niets aan veranderd worden. Dus konden de ramen niet worden gebarricadeerd en was het voor de koningin niet geschikt om te wonen. Voor mij was het gewoon haar eigen partyschuur.

‘Er is niet veel schade aangericht,’ zei Andre. ‘Maar ook daar is geplunderd. Natuurlijk hebben ze een geurspoor achtergelaten.’ Vampiers waren op Weers na de beste geurspeurders. ‘Eentje van hen heeft de leeuw doodgeschoten.’

Dat vond ik nou echt jammer. Ik had een soort zwak voor die leeuw.

‘Heb je hulp nodig om de daders aan te houden?’ vroeg Eric.

Andre trok zijn wenkbrauwen op.

‘Ik vraag het maar omdat jullie met niet zoveel zijn,’ zei Eric.

‘Nee, dat is al geregeld,’ reageerde Andre met een flauwe glimlach.

Ik wilde er liever niet aan denken hoe dat in zijn werk was gegaan.

‘Maar afgezien van de leeuw en het plunderen, hoe staat het landgoed erbij?’ vroeg Eric om het gesprek weer op de orkaanschade terug te brengen.

‘De koningin kan daar verblijven tijdens haar inspectie van de overige bezittingen. Maar niet langer dan een nacht of twee.’

Alom werd instemmend geknikt.

‘Ik wil het nu hebben over het verlies aan manschappen,’ ging Andre verder met zijn agenda. Alle vampiers raakten gespannen, zelfs Jake, ons groentje. ‘Onze inschattingen waren aan de lage kant, zoals jullie weten. We gingen ervan uit dat als de orkaan was uitgewoed er nog wel een paar zouden opduiken. Maar slechts tien hebben het gered: vijf hier, drie in Baton Rouge, en twee in Monroe. Alleen al in Louisiana hebben dertig van ons het niet overleefd. In Mississippi zijn het er minstens tien.’

Dit bericht veroorzaakte een lichte onrust onder de Shreveport-vampiers. New Orleans kende een hoge concentratie vampiers, zowel qua inwoners als bezoekers. Als Katrina net zo erg in Tampa had huisgehouden, was het aantal doden en vermisten stukken lager geweest.

Ik stak mijn hand op. ‘En hoe zit het met Bubba?’ vroeg ik. Andre knikte naar me. Sinds de orkaan had ik niets meer van Bubba gezien of gehoord. En Bubba was niet iemand die je snel vergat. Iedereen zou hem herkennen, tenminste iedereen boven een zekere leeftijd. Hij was niet doodgegaan in die badkamer in Memphis. Niet echt. Maar zijn hersens waren aangetast voor hij werd ‘overgebracht’, en als vampier was hij niet erg geslaagd.

‘Bubba is er nog,’ antwoordde Andre. ‘Hij had zich verborgen in een crypte en heeft zich in leven gehouden met kleine zoogdieren. Maar omdat hij geestelijk niet helemaal in orde is, heeft de koningin hem naar Tennessee gestuurd, waar hij een tijdje bij de Nashville-gemeenschap is ondergebracht.’

‘Andre heeft me een lijst van de vermisten gegeven,’ zei Eric. ‘Na afloop van deze vergadering zal ik die jullie toesturen.’

Omdat ik een aantal bewakers van de koningin kende, zou ik graag willen weten hoe het ze was vergaan.

Ik zwaaide met mijn hand omdat ik nog een vraag had.

‘Ja, Sookie?’ Andre staarde me met een holle blik aan en ik had meteen spijt dat ik het woord had gevraagd.

‘Ik vroeg me iets af. Zou het kunnen dat een van de koningen of koninginnen die deelnemen aan dit topeverleg, of hoe jullie dat ook noemen, een soort weersvoorspeller in dienst had?’

Ik zag alleen maar uitgestreken gezichten; alleen Andre vertoonde wel interesse.

‘Dat topeverleg, die conferentie of wat dan ook, zou eigenlijk al aan het eind van het voorjaar plaatsvinden,’ ging ik verder. ‘Maar het werd steeds maar uitgesteld, toch? En toen kregen we Katrina. Als de conferentie op het oorspronkelijk geplande tijdstip was begonnen, had de koningin daar een machtspositie ingenomen. Met genoeg geld en een heel arsenaal vamps. Waarschijnlijk was iedereen er dan niet zo tuk op geweest om haar te vervolgen voor de dood van de koning. Ze had alles naar haar hand kunnen zetten. En nu heeft ze’ – bijna zei ik ‘geen nagel om haar reet te krabben’, maar ik dacht gelukkig net op tijd aan Andre – ‘veel minder macht.’ Ik was bang dat ze me zouden uitlachen, en de vloer met me zouden aanvegen, maar er volgde een aandachtige stilte.

‘Dat is inderdaad een van de dingen die jij tijdens de conferentie in je achterhoofd moet houden,’ zei Andre. ‘Je hebt me op een idee gebracht, en het lijkt me niet onmogelijk. Wat vind jij, Eric?’

‘Ja, volgens mij zit er wel wat in.’ Eric keek me aan. ‘Sookie is er heel goed in dingen vanuit een onverwachte hoek te bekijken.’

Van opzij zag ik dat Pam glimlachend naar me opkeek.

‘En hoe zit het met de aanklacht die Jennifer Cater heeft ingediend?’ vroeg Clancy aan Andre. Hij voelde zich zo te zien steeds minder op zijn gemak op de stoel die hij zo handig had ingepikt.

Je kon een speld horen vallen. Ik had geen flauw idee waar deze roodharige vampier het over had, maar het leek me verstandiger om mijn mond te houden en daar tijdens het gesprek achter te komen.

‘Die loopt nog steeds,’ antwoordde Andre.

Pam fluisterde: ‘Jennifer Cater werd opgeleid tot onderbevelhebber van Peter Threadgill. Ze regelde in Arkansas zijn zaken toen de pleuris uitbrak.’

Ik knikte naar Pam om aan te geven dat ik het op prijs stelde dat ze me even bijpraatte. De Arkansas-vampiers hadden weliswaar niet te lijden gehad van de orkaan, maar hun geleerden waren flink uitgedund dankzij de Louisiana-groep.

Andre ging verder. ‘De koningin verweerde zich tegen de aanklacht door te verklaren dat ze Peter moest doden uit zelfbehoud. Vanzelfsprekend heeft ze een vergoeding aangeboden aan het gemeenschappelijk fonds.’

‘Waarom niet aan Arkansas?’ vroeg ik Pam fluisterend.

‘Omdat de koningin zegt dat ze na de dood van Peter recht heeft op Arkansas, en dat dit is vastgelegd in de huwelijks-overeenkomst,’ mompelde Pam. ‘Ze kan zichzelf natuurlijk geen vergoeding geven. Als Jennifer Cater het proces wint, zal de koningin niet alleen Arkansas kwijtraken, maar ook nog eens een gigantische boete moeten betalen. En ook voor een schadeloosstelling opdraaien.’

Andre verplaatste zich geruisloos door het vertrek. Het enige teken dat hij dit geen prettig onderwerp vond.

‘Maar hebben we na de ramp nog wel zoveel geld?’ vroeg Clancy. Niet zo’n verstandige vraag.

‘De koningin hoopt dat de aanklacht wordt ingetrokken,’

zei Andre, nogmaals zonder op Clancy te letten. Andre's eeuwige tienergezicht was volkomen uitgestreken. 'Maar de rechtbank is bereid haar verdediging aan te horen. Jennifer beschuldigt de koningin ervan dat ze Threadgill naar New Orleans heeft gelokt, uit zijn gebied, met de opzet een oorlog te beginnen en hem te vermoorden.' Andre's stem kwam nu van vlak achter me.

'Maar zo is het helemaal niet gegaan,' zei ik. Sophie-Anne had de koning niet vermoord. Ik was er namelijk bij geweest. Degene die Threadgill had vermoord, was de vampier die nu achter me stond. Destijds vond ik dat hij daar een goede reden voor had.

Ik voelde Andre's kille vingers over mijn nek strijken. Het valt niet echt uit te leggen waarom ik zeker wist dat het Andre's vingers waren. Maar zodra ik die lichte aanraking voelde, drong het plotseling tot me door dat ik samen met Andre en Sophie-Anne de enige getuige was geweest van de dood van de koning.

Daar had ik nog nooit op die manier over nagedacht en ik zweer je dat mijn hart echt even stilstond. Tijdens die ene seconde zag ik ongeveer de helft van de vampiers naar me staren. Eric keek me met grote ogen aan. En toen begon mijn hart weer te kloppen en was het voorbij alsof er niets was gebeurd. Ik zag Eric's hand even bewegen en wist meteen dat hij deze seconde niet zou vergeten en zou willen weten wat dit te betekenen had.

'Dus jij denkt dat er een proces van komt?' vroeg Eric aan Andre.

'Als de koningin op de conferentie was verschenen als de leider van New Orleans, het voormalige New Orleans bedoel ik, was het gerechtshof wel tot een schikking gekomen tussen Jennifer en de koningin. Dan was Jennifer misschien een hoge positie aangeboden, als plaatsvervanger van de koningin bijvoorbeeld, en had ze een flinke bonus ontvangen of zoiets.